

บทที่ 4

อักษรวิธีภาษาไทยเขียน

พระยาอุปกิตศิลปสารได้กล่าวถึงอักษรวิธีไว้ดังนี้ " อักษรวิธี คือแบบแผนที่ว่าด้วยตัวหนังสือ พร้อมทั้งวิธีเขียน อ่าน และใช้ตัวหนังสือให้ถูกต้องตามความนิยม " (พระยาอุปกิตศิลปสาร 2522 : 1)

กำชัย ทองหล่อ ได้กล่าวถึงอักษรวิธีไว้ดังนี้ " อักษรวิธีก็แปลว่าตำราที่ว่าด้วยตัวหนังสือ และระเบียบการอ่านและเขียนตัวหนังสือ " (กำชัย ทองหล่อ 2519 : 17)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ.2525 อธิบายความหมายของอักษรวิธีไว้ว่า หมายถึง " วิธีเขียนและอ่านหนังสือให้ถูกต้อง " (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2525 : 889)

ถ้าพิจารณาตามความหมายข้างต้นอาจสรุปรวม ๆ ได้ว่า อักษรวิธี หมายถึง แบบแผนเกี่ยวกับตัวหนังสือ และวิธีเขียนและอ่านหนังสือให้ถูกต้อง ซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจะหมายถึง ระเบียบวิธีการใช้อักษรภาษาไทยเขียน

การใช้อักษร

การใช้อักษร หมายถึง

1. การใช้พยัญชนะ
2. การใช้สระ
3. การใช้วรรณยุกต์
4. การใช้ตัวเลข
5. การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ

1. การใช้พยัญชนะ

ในการศึกษาเรื่องการใช้พยัญชนะจะแบ่งหัวข้อศึกษาเป็น 7 หัวข้อ คือ

- 1.1 การใช้พยัญชนะต้น
- 1.2 ตำแหน่งของพยัญชนะต้น
- 1.3 การใช้พยัญชนะสะกด

- 1.4 ตำแหน่งพยัญชนะสะกด
- 1.5 การใช้เสียงพยัญชนะ
- 1.6 ตำแหน่งของเสียงพยัญชนะ
- 1.7 การใช้พยัญชนะพิเศษ

1.1 การใช้พยัญชนะต้น

พยัญชนะต้นแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ พยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะต้นประสม วิธีการใช้พยัญชนะต้นมีดังนี้

1.1.1 การใช้พยัญชนะต้นเดี่ยว

พยัญชนะทั้ง 41 รูปในภาษาไทย สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวได้เพียง 40 รูป คือ

ก	เช่น	กาว	(ตลาด)
ข	เช่น	ขจรไชย	(กราบไหว้)
ค	เช่น	คช	(เคย)
ฅ	เช่น	ฅิ่ง	(ทองคำ)
ฉ	เช่น	ฉัง ฉัง	(ส้ม)
ช	เช่น	ช	(งู)
ฉ	เช่น	ฉจจ	(เจรจา)
ฉ	เช่น	ฉจจ	(ฉันโต)

๓	เช่น	หิโห	(ชนิด)
๔	เช่น	หิโห;	(หา)
๕	เช่น	หิ	(ฌาน)
๖	เช่น	หิ	(ญาตี)
๗	เช่น	หิ	(ปรินิบัติ)
๘	เช่น	หิ	(วัช)
๙	เช่น	หิ	(ติ)
๑๐	เช่น	หิ	(ุณี)
๑๑	เช่น	หิ	(วิจารณ์)
๑๒	เช่น	หิ	(ทยวัน)
๑๓	เช่น	หิ	(ฎก)
๑๔	เช่น	หิ	(ท้า)
๑๕	เช่น	หิ	(ศิลธรรม)
๑๖	เช่น	หิ	(นอน)

၀	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၂	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၃	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၄	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၅	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၆	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၇	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၈	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၉	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၀	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၁	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၂	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၃	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၄	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၅	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၆	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၇	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၈	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၁၉	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)
၂၀	ဧ	ဧ	ပုဏ္ဏ	(ပုဏ္ဏ)

๕	เช่น	๕๒๐	(หัวใจ)
๖	เช่น	๖๒๐	(จูฬ)
๗	เช่น	๗๒๐	(อายุ)
๘	เช่น	๘๒๐	(แร่)

1.1.2 การใช้พยัญชนะต้นประสม

พยัญชนะประสมที่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้จะพิจารณาจากรูปอักษรที่ปรากฏโดยไม่คำนึงถึงการออกเสียงแต่ประการใด สำหรับภาษาไทยเขียนพยัญชนะต้นประสมแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ อักษรควบ และอักษรนำ

1. อักษรควบ

อักษรควบในภาษาไทยเขียนมีทั้งหมด 14 รูป สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้

13 รูป คือ

๑๑	เช่น	๑๑๑	(กราบ)
๑๒	เช่น	๑๒๑	(กล่าว)
๑๓	เช่น	๑๓๑	(กว้าง)
๑๔	เช่น	๑๔๑	(สาย)
๑๕	เช่น	๑๕๑	(เครื่องครัว)
๑๖	เช่น	๑๖๑	(ความ)

๕๖	เช่น	๕๖	(คั่นคว่า)
๕๗	เช่น	๕๗	(คัตรู)
๕๘	เช่น	๕๘	(ปราบการ)
๕๙	เช่น	๕๙	(สกปรก)
๖๐	เช่น	๖๐	(แปลก)
๖๑	เช่น	๖๑	(พราว)
๖๒	เช่น	๖๒	(ระยิบระยับ)

2. อักษรนำ

อักษรนำในภาษาไทยนี้มีทั้งหมด 18 รูป สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้

ทุกรูป คือ

๖๓	เช่น	๖๓	(สนิท)
๖๔	เช่น	๖๔	(สนุก)
๖๕	เช่น	๖๕	(เสมอ)
๖๖	เช่น	๖๖	(สงบ)
๖๗	เช่น	๖๗	(สยอง)

ဝိ	เช่น	ဝိ:	(สรร)
ဝို	เช่น	ဝို	(สลัก)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(สว่าง)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(สหาย)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(หน้า)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(หมอ)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(หยาบซ้ำ)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(หรือ)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(เหลียว)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(แหวน)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(กวาย)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(ชัย)
ဝိုဝ	เช่น	ဝိုဝ	(ฉลาด)

1.2 ตำแหน่งของพยัญชนะต้น

เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมกันของพยัญชนะต้นกับสระในภาษาไทยเขียนแล้ว สามารถกำหนดตำแหน่งตำแหน่งพยัญชนะต้นได้ดังนี้

1. ปรากฏหน้าสระ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑- ๒- ๓- ๔- ๕-

2. ปรากฏหลังสระ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑- ๒- ๓- ๔-

3. ปรากฏบนสระ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑- ๒- ๓- ๔- ๕-

4. ปรากฏใต้สระ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑- ๒- ๓- ๔- ๕- ๖-

5. ปรากฏโดยมีรูปสระอยู่หน้าและหลังพยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑-๒ ๑๑-๒ ๓-๒ ๑-๑ ๑-๑

6. ปรากฏโดยมีรูปสระอยู่บนและใต้พยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑

7. ปรากฏโดยมีรูปสระอยู่บนและหลังพยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

๑

8. ปรากฏโดยมีรูปสระอยู่หน้าและใต้พยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระดังต่อไปนี้

๑๒ ๒๒

9. ปราบกฏโดยมีรูปสระอยู่หน้า หลัง และใต้พยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

อึ๋ม อึ๋ย

10. ปราบกฏโดยมีรูปสระอยู่หน้า บน และใต้พยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

อึ๋ม อึ๋ย

11. ปราบกฏโดยมีรูปสระอยู่บน หลัง และใต้พยัญชนะ เมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระต่อไปนี้

อึ๋ม

12. ปราบกฏโดยมีรูปสระอยู่หน้า บน หลัง และใต้พยัญชนะ เมื่อพยางค์นี้มีรูปสระต่อไปนี้

อึ๋ม

1.3 การใช้พยัญชนะสะกด

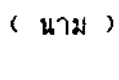

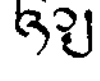

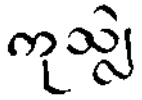

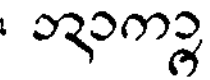
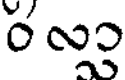
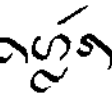
รูปพยัญชนะที่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกดในภาษาไทยจีนได้ มีทั้งที่เป็นรูปพยัญชนะเดี่ยว และอักษรควบ การใช้พยัญชนะสะกดในภาษาไทยจีนมีดังนี้

1.3.1 การใช้พยัญชนะสะกดที่เป็นพยัญชนะเดี่ยว

พยัญชนะสะกดในภาษาไทยจีนที่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกดได้ มี 24 รูป คือ

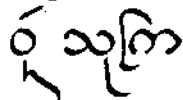
1. ก เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น กูต (กอก)
2. ข เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น ขูต (สุข)
3. ค เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น คูกู (ไคค)
4. ฉ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูป ฉ เช่น ฉูก (เวียง)

5. อ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม เช่น **โอบ** (เอบ)
6. ฤ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม เช่น **อรุณ** (อาษณ)
7. ฌ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้ทั้งรูปเต็ม รูป **จ** และรูป **ฉ**
เช่น **จัญ** (เจญ)
8. ฎ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้ทั้งรูปเต็ม และรูป **ฎ** เช่น **อฎ** (อฐ)
9. ฌ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม และถึงแม้จะมีรูปคล้าย เียงพยัญชนะ **ฌ**
ของพยัญชนะรูปเต็ม **ฌ** แต่เียงพยัญชนะ **ฌ** มีขนาดเล็กกว่า
จึงไม่มีปัญหาในการใช้แต่ประการใด สำหรับ **ฌ** พยัญชนะสะกดจะ
ปรากฏดังนี้ เช่น **อฌ**
10. ฏ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม เช่น **อฏ** (วัตถ)
11. ฐ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม เช่น **อฐ** (สามารถ)
12. ฎ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม เช่น **อฎ** (เวทนา)
13. ฌ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม เช่น **อฌ** (สนิท)
14. ฎ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูป **ฎ** เช่น **อฎ** (กิน)

15. ๐ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม และรูป เช่น (ขอบ)
16. ๓ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น (ท้อง)
17. ๔ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้ทั้งรูปเดิม และรูป เช่น (นาม)
18. ๖ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น (ลาก)
19. ๗ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูป เช่น (ชาย)
20. ๘ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้ทั้งรูปเดิม และรูป
เช่น (กุศล)
21. ๐ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูป เช่น (หนาว)
22. ๑ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น (อากาศ)
23. ๒ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น (งดงาม)
24. ๓ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม เช่น (เล่น)

1.3.2 การใช้พยัญชนะสะกดที่เป็นอักษรควบ

อักษรควบในภาษาไทยเขียนที่สามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกดได้ มี 3 รูป คือ

1. เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเดิม
เช่น (วันศุกร์)

2. ๒ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม
 เช่น ๒๓๖๖๒ (มหาสมุทร)

3. ๓ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดจะใช้รูปเต็ม
 เช่น ๒๓ (มิตร)

1.4 ตำแหน่งของพยัญชนะสะกด

เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมกันระหว่างพยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะสะกดแล้ว สามารถกำหนดตำแหน่งของพยัญชนะสะกดได้ดังนี้

1.4.1 ปรากฏในบรรทัดเดียวกันกับพยัญชนะต้น โดยจะมีตำแหน่งอยู่หลังพยัญชนะต้น เมื่อพยางค์นั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. พยางค์นั้นมีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเดี่ยวและมีรูปสระดังต่อไปนี้ปรากฏร่วมด้วย

คือ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒

เช่น ๒๒๒ (บุญ)

2. พยางค์นั้นมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรควบ ๒ และมีรูปสระ ๒

ปรากฏร่วมด้วย เช่น ๒๒๒ (เกวียน)

3. พยางค์นั้นมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรควบ ๒ และมีรูปสระ ๒๒ -

ปรากฏร่วมด้วย เช่น ๒๒๒๒ (แปลก)

4. พยางค์นั้นมีพยัญชนะต้นซึ่งเป็นพยัญชนะเดี่ยวมีรูปสระ พยัญชนะ ตัวสะกด และ

ตัวตาม เช่น ဝဠိတ (บัณฑิต)

5. พยางค์นั้นมีพยัญชนะสะกดเป็นอักษรควบ ာ် ာ် และ ာ်

โดยมีรูปสระ - ဝ် หรือ ဝ်

ปรากฏร่วมด้วย เช่น ဝ်တ (มิตร)

6. พยางค์นั้นมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ และมีรูปสระต่อไปปรากฏร่วมด้วย

คือ ဝ် ဝ်-ဝ် ဝ် เช่น ဝ် (เหมือน)

1.4.2 ปรากฏเหนือพยัญชนะตัวตามเมื่อพยางค์นั้นมี ဝ် เป็นพยัญชนะสะกดและ

ตัวตาม เช่น ဝ်

1.4.3 ปรากฏใต้พยัญชนะต้นเมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระดังต่อไปนี้ปรากฏร่วมด้วย

คือ ဝ် ဝ်, ဝ်-ဝ် ဝ်-ဝ်-ဝ် ဝ်-

เช่น ဝ် (รียบ)

1.4.4 ปรากฏใต้สระเมื่อพยางค์นั้นมีรูปสระ -ဝ် -ာ် -ဝ် ปรากฏร่วมด้วย

เช่น ဝ် (สาย)

1.5 การใช้เชิงพยัญชนะ

เชิงพยัญชนะในภาษาไทยจีนมีทั้งหมด 29 รูป สามารถทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้ดังนี้

1.5.1 ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะประสมในรูปอักษรนำ เชิงพยัญชนะที่สามารถทำหน้าที่นี้

ได้แก่ - ㄉ ㄊ ㄌ ㄍ ㄎ ㄎ
เช่น ㄉ ㄨ ㄨ (ใหญ่)

1.5.2 ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะประสมในรูปอักษรควบ เชิงพยัญชนะที่สามารถทำหน้าที่นี้

ได้แก่ ㄉ ㄌ ㄎ
เช่น ㄉ ㄌ ㄎ (กล่าว)

1.5.3 ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกด เชิงพยัญชนะที่ทำหน้าที่นี้ ได้แก่

ㄐ ㄑ ㄒ ㄓ ㄔ ㄕ ㄖ ㄗ ㄘ ㄙ
๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑ ๑
๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑ ๑
เช่น ๕ ๖ ๗ (รถ)

1.5.4 ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะตัวตาม เชิงพยัญชนะที่ทำหน้าที่นี้ ได้แก่

๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ เช่น ๙ ๑ ๒ (อธิษฐาน)

1.6 ตำแหน่งของเชิงพยัญชนะ

เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมกันของพยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะสะกดแล้ว จะสามารถกำหนดตำแหน่งของเชิงพยัญชนะได้ดังต่อไปนี้

1.6.1 ปรากฏใต้พยัญชนะต้น เมื่อเชิงพยัญชนะนั้นทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกด

เช่น (กิน)

1.6.2 ปรากฏใต้รูปสระในพยางค์นั้น เมื่อเชิงพยัญชนะนั้นทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกด

เช่น (กว้าง)

1.6.3 ปรากฏใต้พยัญชนะตัวนำ เมื่อเชิงพยัญชนะนั้นทำหน้าที่พยัญชนะตัวตาม

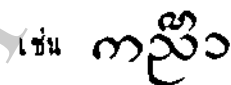
เช่น (วุฒิ)

1.6.4 ปรากฏหลังพยัญชนะต้น เมื่อเชิงพยัญชนะนั้นทำหน้าที่เป็นพยัญชนะตัวสะกด

เช่น (เสียง)

1.6.5 ปรากฏหลังพยัญชนะต้นเมื่อเชิงพยัญชนะ ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะตัวตาม

โดยมี ซึ่งเป็นเชิงพยัญชนะรูปหนึ่งของ ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะ

สะกด เช่น (กัญญา)

1.7 การใช้พยัญชนะพิเศษ

พยัญชนะพิเศษในภาษาไทยเขียนสามารถทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้ดังนี้

1.7.1 ทำหน้าที่เป็นสระและพยัญชนะสะกดเสียง **อ** พยัญชนะพิเศษที่สามารถทำหน้าที่

นี้ได้ คือ **โ** เช่น **กฺโ** (กู)

1.7.2 ทำหน้าที่แทนคำคำหนึ่ง ในภาษาไทยเขียน พยัญชนะพิเศษที่สามารถทำหน้าที่นี้ได้ คือ

อ พยัญชนะพิเศษ **อ** และ **โ** ยังสามารถ

ปรากฏร่วมกับพยัญชนะสะกด หรือวรรณยุกต์ได้ด้วย เช่น **อ**

1.7.3 ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะสะกดและพยัญชนะตัวตาม พยัญชนะพิเศษที่สามารถทำหน้าที่นี้ได้

คือ **อ** เช่น **อ** (อัจฉริยะ)

2. การใช้สระ

สระในภาษาไทยเขียนมี 2 ประเภท คือสระลอยและสระจม สำหรับวิธีใช้สระในภาษาไทยเขียนมีลักษณะดังนี้

2.1 การใช้สระลอย

สระลอยในภาษาไทยเขียนทั้ง 8 รูป มีวิธีใช้ดังนี้คือ ใช้แทนพยัญชนะต้น **อ** ประสมด้วยเสียงสระ และสามารถมีพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมได้ด้วย การใช้สระลอยทั้ง 8 รูป มีดังนี้

2.1.1 **อ** จะใช้แทนพยัญชนะ **อ** ประสมกับสระ - ๑

เช่น **อ** (อนุญาต)

- 2.1.2 ๓๖ จะใช้แทนพยัญชนะ ๓ ประสมสระ - ๐
เช่น ๓๖๓๖ (อาหาร)
- 2.1.3 ๓๖ จะใช้แทนพยัญชนะ ๓ ประสมสระ ๑
เช่น ๓๖๓๖ (อีสระ)
- 2.1.4 ๓๖๓ จะใช้แทนพยัญชนะ ประสมสระ
เช่น ๓๖๓๖ (อีสาน)
- 2.1.5 ๓๖๓๖ จะใช้แทนพยัญชนะ ๓ ประสมสระ ๒
เช่น ๓๖๓๖ (อุบาย)
- 2.1.6 ๓๖๓๖๓ จะใช้แทนพยัญชนะ ๓ ประสมสระ ๓
เช่น ๓๖๓๖ (เอก)
- 2.1.7 ๓๖๓๖๓๖ จะใช้แทนพยัญชนะ ๓ ประสมสระ ๑ -
เช่น ๓๖๓๖ (เอก)
- 2.1.8 ๓๖๓๖๓๖๓ จะใช้แทนพยัญชนะ ๓ ประสมสระ ๔ -
เช่น ๓๖๓๖๓๖ (โอกาส)

2.2 การใช้สระจม

สระจมทั้ง 35 รูปในภาษาไทยเขียนมีวิธีใช้ดังนี้

2.2.1 - ๓ มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะ โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ไตร (พระ)

2. ใช้ประสมกับรูปสระอื่นคือ ๓- ๑-๓ ๑-๓

๕-๓ ๕-๓ ๐-๓ ๑-๓ ๑-๓ ๑-๓

2.2.2 - ๔ มีวิธีใช้คือ ใช้แทนรูปสระ - ๓ โดยมีรูปพยัญชนะสะกด

ปรากฏร่วมด้วย เช่น ๓๓ (ลัง)

2.2.3 - ๖ มีวิธีใช้ คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๓๓ (ปลา)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น พยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๓๓ (การ)

3. ใช้ประสมกับสระรูปอื่น คือ ๑-๖ ๑-๖

2.2.4 ก จะใช้ประสมกับรูปพยัญชนะ 5 รูปนี้ คือ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕

และมีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒๐ (วาจา)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒ (บ้าน)

3. ใช้ประสมกับรูปสระอื่น คือ ๑-๒ ๑-๓

2.2.5 ข มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒ (ริ)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒๐ (ชีวิต)

2.2.6 ๑ มีวิธีใช้ดังนี้

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑ (ฤธิ)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑๑ (มิถ)

3. ใช้ประสมกับสระรูปอื่น คือ

2.2.7 ๑๑ มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑๑ (นิก)

2. ใช้ประสมกับสระรูปอื่น คือ ๑๑๑

2.2.8 ๑๑ มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑ (มื่อ)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑๑ (ตีน)

3. ใช้ประสมกับรูปสระอื่น คือ ๑๒

2.2.9 ๒ มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒๑ (อายุ)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒๑ (ยุ่ง)

2.2.10 ๒ มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒๑ (อยู่)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๒๑

2.2.11 ๑-๑ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมพยัญชนะ โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๑๑ (เบียก)

2.2.12 ๑- มีวิธีใช้ดังนี้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๓๑๑ (ทะเล)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๓๓ (เขต)

3. ใช้ประสมกับรูปสระอื่น คือ ๑-; ๑-๑ ๑-๑ ๑๓; ๑๓

2.2.13. ๑๑-; มีวิธีใช้คือ ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกด

ปรากฏร่วมด้วย เช่น ๑๑๑; (ชื่อเชื้อ)

2.2.14 ๑๑ - มีวิธีใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑๓ (แพ)

2. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๑๑๓ (แขน)

3. ใช้ประสมรูปสระอื่นคือ ๑๑ - ;

2.2.15 ๑-; มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๑๑;

2.2.16 ๒ มิวริฐใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๒๓ (สม)

2.2.17 ๕ มิวริฐใช้คือ

1. ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๕๓ (โหล)

2. ใช้ประสมพยัญชนะต้นโดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

เช่น ๕๔ (โลก)

3. ใช้ประสมกับรูปสระอื่นคือ

2.2.18 ๑-๖ จะใช้กับคำภาษาบาลี มิวริฐใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยไม่มี

รูปพยัญชนะสะกดปรากฏร่วมด้วย

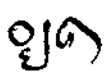

เช่น ๑๖๖๖๖๖๖ (โยบุคคล)

2.2.19 ๕-๖ มิวริฐใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๕๖๖ (หา)

2.2.20 ๓ มิวริฐใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้นโดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๓๑ (พ่อ)

- 2.2.21 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (กอ)
- 2.2.22 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (ล้าะ)
- 2.2.23 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (บ้า)
- 2.2.24 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (คาร)
- 2.2.25 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (หลวง)
- 2.2.26 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (เรียง)
- 2.2.27 มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น (โกลน)

- 2.2.28 ๑๓ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น ๑๓ (เพื่อ)
- 2.2.29 ๑๓ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย คือ ๑๓ (เรือน)
- 2.2.30 ๑๙ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยมีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น ๑๙ (เปียก)
- 2.2.31 ๑๙ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น ๑๙ (เสือ)
- 2.2.32 ๐ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น ๐ (จำ)
- 2.2.33 ๑-๐ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น ๑๐ (เส้า)
- 2.2.34 ๒ มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ
ร่วมด้วย เช่น ๒๔ (ไคร)

2.2.34 ๒- มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๒๕๕ (ไคร)

2.2.35 ๒-ย มีวิธีใช้คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะต้น โดยไม่มีรูปพยัญชนะสะกดปรากฏ

ร่วมด้วย เช่น ๒๖๖ (กัย)

2.3 ตำแหน่งของสระ

รูปสระได้ดังนี้

เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมกันของพยัญชนะต้นกับสระแล้ว สามารถกำหนดตำแหน่งของ

2.3.1 สระลอย สระลอยทั้ง 8 รูป จะปรากฏหน้าพยางค์เสมอ

2.3.2 สระจม สระจมทั้ง 35 รูป จะปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ปรากฏหลังพยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ -๓ -๐ -๓ -๐ -๐

2. ปรากฏหน้าพยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑-๑๑-๒- ๕-

3. ปรากฏบนพยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑ ๕ ๓ ๓ ๓ ๓

4. ปรากฏใต้พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๒ ๒ ย ๐ ๒

5. ปรากฏหน้า - หลัง พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑-๐ ๑-๓ ๑๑-๓ ๕-๓

6. ปรากฏบน - หลัง พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๓ ๓

- 7. ปราบกฏหน้า - ใต้ พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๒ ๒
- 8. ปราบกฏบน - ใต้ พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ
- 9. ปราบกฏหน้า - บน - ใต้ พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๒ ๒
- 10. ปราบกฏหน้า - บน - หลัง พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑ ๑
- 11. ปราบกฏบน - หลัง - ใต้ พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑ ๑
- 12. ปราบกฏหน้า - หลัง - ใต้ พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑ ๑
- 13. ปราบกฏหน้า - บน - หลัง - ใต้ พยัญชนะต้น ได้แก่ รูปสระ ๑ ๑

3. การใช้วรรณยุกต์

3.1 การใช้วรรณยุกต์

รูปวรรณยุกต์ในภาษาไทยเขียนที่มีปรากฏใช้ประกอบการเขียนมีเพียง 3 รูปคือ | / ^

และ

วรรณยุกต์ทั้ง 3 รูป มีวิธีใช้ดังนี้

3.1.1 | มีวิธีใช้คือ

1. ใช้กับพยัญชนะกลุ่มอักษรสูงหรืออักษรกลางในพยางค์ที่ประสมสระเสียงยาวมีหรือไม่มีพยัญชนะสะกด เช่น สูง
2. ใช้กับพยัญชนะกลุ่มอักษรต่ำในพยางค์ที่ประสมกับสระเสียงยาวไม่มีพยัญชนะสะกดหรือประสมสระเสียงสั้นมีพยัญชนะสะกดเสียง [m, n, ŋ, w, j] เช่น มี (คำ)

3.1.2 มีวิธีใช้คือ

1. ใช้กับพยัญชนะกลุ่มอักษรสูงในพยางค์ที่ประสมสระเสียงยาวหรือสระเสียงสั้น ไม่มีพยัญชนะสะกด หรือมีพยัญชนะสะกดเสียง [m, n, ŋ, w, j]
เช่น (ช้า)
2. ใช้กับพยัญชนะกลุ่มอักษรต่ำในพยางค์ที่ประสมสระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว ไม่มีพยัญชนะสะกดหรือมีพยัญชนะสะกดเสียง [m, n, ŋ, w, j]
เช่น (คำ)

3.1.3 มีวิธีใช้คือ ใช้กับพยัญชนะกลุ่มอักษรกลางในพยางค์ที่ประสมสระเสียงยาว หรือสระเสียงสั้น ไม่มีพยัญชนะสะกด หรือมีพยัญชนะสะกดเสียง [m, n, ŋ, w, j] เช่น (แดง)

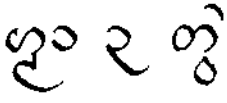
3.2 ตำแหน่งของวรรณยุกต์

เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมกันของพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะสะกด และวรรณยุกต์แล้ว สามารถกำหนดตำแหน่งของวรรณยุกต์ ได้ดังนี้

3.2.1 ปรากฏบนพยัญชนะต้น เช่น (แม่)

3.2.2 ปรากฏบนรูปสระ เช่น (คำ)

4. การใส่ตัวเลข

ตัวเลขในภาษาไทยเขียนทั้ง 10 รูป จะใช้เพื่อบอกจำนวนนับ เช่น
(หมา 3 ตัว)

5. การใส่เครื่องหมายประกอบการเขียน

ในการศึกษาการใช้เครื่องหมายประกอบการเขียน ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อเป็น

5.1 การใช้เครื่องหมายประกอบการเขียน

5.2 ตำแหน่งของเครื่องหมายประกอบการเขียน

5.1 การใช้เครื่องหมายประกอบการเขียน

เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการเขียนในภาษาไทยจีนมี 8 รูป สามารถ

นำมาใช้ได้ดังนี้

5.1.1 ๐ มีวิธีใช้ คือ

1. ใช้แทนพยัญชนะสะกด ๑ เมื่อประสมกับสระ ๐

เช่น ๐

2. ใช้แทนพยัญชนะสะกด ๓ ในกรณีต่อไปนี้

2.1 เมื่อพยางค์นั้นมีสระ ๓ ประสมอยู่

เช่น ๐ ๓ (ลั่ง)

2.2 เมื่อพยางค์นั้นมีสระ ๑ ประสมอยู่

เช่น ๐ ๑ (ดาวดิงส์)

2.3 เมื่อพยางค์นั้นมีสระ ๒ ประสมอยู่

เช่น ๐ ๒ (รีปลิสส์)

3. ใช้แทนพยัญชนะสะกด ๐ เมื่อพยางค์นั้นมีสระ ๒ ประสมอยู่

เช่น ๐ (เขียว)

5.1.2 ๓ มีวิธีใช้คือ จะใช้แทนพยัญชนะสะกด ๓ ในกรณีต่อไปนี้คือ

1. เมื่อพยางค์นั้นมีสระ - ๓ ประสมอยู่ เช่น **ลคัว** (ลังกา)
2. เมื่อพยางค์นั้นมีสระ ๒ ประสมอยู่ เช่น **ลคิงลา** (สิงหราชา)
3. เมื่อพยางค์นั้นมีสระ ๒ ประสมอยู่ เช่น **ตูกิบรี** (ตุงคบุรี)

5.1.3 **๕** จะเขียนบนพยัญชนะเพื่อบอกให้รู้ว่าพยัญชนะนั้นไม่ออกเสียง

เช่น **ทวทูล** (พรหม)

5.1.4 **๖** จะใช้กำกับคำเพื่อบอกความซ้ำ ๆ เช่น **ลลล** (แก้ว)

5.1.5 **๗** จะใช้เพื่อบอกการจบประโยค

เช่น **ลลลลลล** , **ลลลลลล**

(ผู้หญิงเข่าชั่ง 1 เวลานี้ค้ำแล้ว 1)

5.1.6. **๘** มีวิธีใช้คือ

1. ใช้เพื่อบอกการจบข้อความหนึ่งย่อหน้า
2. ใช้เพื่อบอกการซ้ำกับข้อความข้างบน

เช่น **ลลลลลล** , **ลลลลลล**
ลลลลลล , "

5.1.7 **๙** ใช้เพื่อบอกการเน้นเฉพาะข้อความในเครื่องหมาย

เช่น **ลลลลลลลลลลลล** " ล " "

5.1.8 ใช้แทนพยัญชนะสะกดเสียง ๓ เช่น

๑ มีความหมายเท่า ๐ จัก

5.2 ตำแหน่งของเครื่องหมายที่ใช้ประกอบการเขียน

เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมกันของพยัญชนะ สระ หรือคำ กับเครื่องหมายต่าง ๆ เหล่านี้ เราสามารถกำหนดตำแหน่งของเครื่องหมายต่าง ๆ ได้ดังนี้

5.2.1 ปรากฏบนพยัญชนะต้น ได้แก่ รูปเครื่องหมาย ๑

เช่น ๑๑ ๑

5.2.2 ปรากฏบนหลังพยัญชนะต้นของพยางค์ถัดไป ได้แก่ เครื่องหมาย ๒

เช่น ๑๑๑๑

5.2.3 ปรากฏบนสระที่ปรากฏในพยางค์นั้น ได้แก่ เครื่องหมาย ๓

เช่น ๑

5.2.4 ปรากฏหลังข้อความ ได้แก่ เครื่องหมาย ๑ ๑๑ ๑๑

5.2.5 ปรากฏใต้ข้อความที่กล่าวมาข้างบน ได้แก่ เครื่องหมาย ๑๑

5.2.6 ปรากฏหน้าและหลังข้อความที่ต้องการเน้น ได้แก่ เครื่องหมาย ๑๑ ๑๑

เช่น ๑๑ ๑๑ ๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑ ๑๑ ๑๑๑๑๑๑๑

5.2.7 ปรากฏบนพยัญชนะที่จะไม่ออกเสียง ได้แก่ เครื่องหมาย ๑ เช่น

๑๑๑๑๑๑๑